

РЕШЕНИЕ

№ 1545

гр. Пловдив, 26.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ПЛОВДИВ, XXIV НАКАЗАТЕЛЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на деветнадесети юли през две хиляди двадесет и втора
година в следния състав:

Председател: Габриел Р. Русев

при участието на секретаря Диана Н. Дичева
като разгледа докладваното от Габриел Р. Русев Административно
наказателно дело № 20225330203246 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл. 59 и сл. ЗАНН и е образувано по подадена
жалба от В. В. В., против наказателно постановление № 632857- F 635316/
20.04.2022г. на Директора на Дирекция „Обслужване“ при ТД на НАП-
Пловдив, с което му е наложено административно наказание „глоба“, в
размер на 7116.00 лева, за извършено нарушение по чл.86 ал.1 т.2 и т.3 и
чл.86 ал.2 вр. чл.82 ал.1 вр. чл.25 ал.1 и ал.2 и чл.25 ал.6 т.1 от ЗДДС.В
жалбата си сочи, че наказателното постановление било неправилно и
незаконосъобразно. Соочи, че било прието да са нарушени разпоредбите на
чл.86 ал.1 т.2 и т.3 и чл.86 ал.2 вр. чл.82 ал.1 вр. чл.25 ал.1 и ал.2 и чл.25 ал.6
т.1 от ЗДДФЛ, а в същото време приложената норма била тази на чл.80а ал.1
от ЗДДФЛ. Моли съда да отмени наказателното постановление.

Въззиваемата страна не взема становище.

В открито съдебно заседание, жалбоподателят не се явява и не се
представява.

В открито съдебно заседание, въззиваемата страна се представлява от
главен юрисконсулт М., която оспорва подадената жалба. Излага
съображения за нейната неоснователност. Моли съда да постанови решение, с
което да потвърди наказателното постановление. Претендира разноски.

Съдът, като взе предвид събраните по делото доказателства и становището на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбата е подадена в законоустановения срок, от процесуално легитимирана страна, против акт подлежащ на обжалване по съдебен ред, поради което се явява процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество.

В АУАН и издаденото наказателно постановление е приета за установено следната фактическа обстановка- че В.В. не е декларирал в ТД на НАП Пловдив в законоустановения срок от 10.01.2021г. до 04.05.2021г. е годишна данъчна декларация по чл.50 от ЗДДФЛ за 2020г непогасените към 31.12.2020г. остатъци от получени парични заеми през преходните, на 2020г, 5 данъчни години, в общ размер над 40 000.00 лева, а именно непогасени остатъци по получени парични заеми, възлизащи на 71 160.00 по договори както следва:

- 1.Непогасен остатък от получен заем в размер на 9500 лева по договор от 04.03.2015г. между В.В. и Андрей Димитров
- 2.Непогасен остатък от получен заем между В.В. и В.Г. в размер на 9000.00 лева от 14.05.2018г.
3. Непогасен остатък от получен заем между В.В. и Н. В. в размер на 9500.00 лева от 22.08.2016г.
4. Непогасен остатък от получен заем между В.В. и И.П. в размер на 9500.00 лева от 02.07.2018г.
5. Непогасен остатък от получен заем между В.В. и В. В. в размер на 9500.00 лева от 05.06.2018г.
6. Непогасен остатък от получен заем между В.В. и В. В. в размер на 9660.00 лева от 30.06.2017г.
7. Непогасен остатък от получен заем между В.В. и Я. В. в размер на 9500.00 лева от 10.07.2017г.
8. Непогасен остатък от получен заем между В.В. и В. В. в размер на 5000.00 лева от 05.07.2017г.

В хода на ревизионното производство е представен и договор от 09.07.2018г. между В.В. и Диян Качов за сумата от 9500 лева в брой, която не

се приема за реално предоставена по причина, че заемотателят не се доказва да разполага с необходимите парични средства. Представен е договор за заем от 10.08.2015г. между В.В. и Р.С. за сума в размер на 9500 лева., която не се приема за реално предоставена по причина, че заемотателят не се доказва да разполага с необходимите парични средства.

Нарушението било извършено в гр. Пловдив на 05.05.2021г. и е установено на 24.09.2021г.

Било извършено нарушение на чл.86 ал.1 т.2 и т.3 и чл.86 ал.2 вр. чл.82 ал.1 вр. чл.25 ал.1 и ал.2 и чл.25 ал.6 т.1 от ЗДДФЛ.

В показанията си актосъставителят свид. Д.А. поддържа констатациите в АУАН и изцяло посочва мястото и начинът на извършване на нарушението. Актосъставителят лично констатира нарушенията, тъй като лично тя извършила проверката. Лично съставила АУАН и го предявила за запознаване на нарушителя. Актосъставителят сочи, че поддържа всички констатации посочени в АУАН. Съдът дава вяра на показанията на актосъставителя свидетел. Това е така, тъй като показанията му са логични, последователни, обективно дадени, незаинтересовани от изхода на делото, и се подкрепят изцяло и са в синхрон с другите събрани по делото писмени доказателствени средства. Основания за критика по отношение на тези свидетелските показания не се намериха, а единствено поради служебното му качество – служител на въззиваемата страна, в този смисъл служебната зависимост и отношения на пряка подчиненост спрямо АНО, не е достатъчно за да обоснове заинтересованост от негова страна, от тук и превратно или недостоверно пресъздаване на обстоятелствата от конкретната проверка и случилите се събития, които възпроизвежда в показанията си. И това е така, предвид липсата на вътрешни противоречия (както вече бе посочено), от друга страна, те не се компрометират и при съотнасяне и с останалите доказателствени източници, както и с писмените такива, нито пък се опровергават с насрещни доказателства, ангажирани от страна на жалбоподателя. Точно обратното, свидетелските показания са в цялостна корелация и напълно убедително се подкрепят от фактическите обстоятелства, съдържими в писмените доказателства от АНП. Всъщност, показанията му представляват придобити от него преки и непосредствени впечатления от случилото се, извършването на проверката, констатирането на

нарушението, съставянето на АУАН и предявяването му на представител на жалбоподателя. С тази правна преценка, за обективно верни се възприеха тези свидетелски показания, които са вътрешно безпротиворечиви, логични и взаимно допълващи се, правдиво звучащи и при липса на индиции за предубеденост на свидетеля.

Компетентността на наказващият орган за издаване на наказателни постановления се извлича от приложената по делото заповед № ЗЦУ- 1149/ 25.08.2020г. на Изпълнителния директор на НАП.

Съдът изгради своите фактически изводи въз основа и на събраните по делото писмени доказателствени средства- договори за заем, разписки за получени суми, искане както и другите събрани и прочетени по реда на чл.283 от НПК писмени доказателствени средства.

Съдът, като взе предвид така установената фактическа обстановка, намира за установено от правна страна следното:

Подадената жалба е процесуално допустима, тъй като е подадена от надлежно и активнoleгитимирана страна, в преклузивния срок по чл.59 ал.2 от ЗАНН, срещу подлежащ на съдебно обжалване акт, предвид което е породила присъщия си суспензивен спиращ изпълнението и деволутативен сезиращ съда ефект, и следва да бъде разгледана по същество.

Издаденото наказателно постановление е издадено при нарушение на материалния и процесуалния закон, предвид което е незаконосъобразно и следва да се отмени. На базата на всички събрани по делото доказателства, съдът приема за установено, че действително на датата, начинът и мястото отразени в АУАН и НП, жалбоподателят е извършил вмененото му нарушение. Въпреки това обаче, са налице основания, за отмяна наказателното постановление като незаконосъобразно, тъй като неправилно и при допуснати съществени процесуални нарушения, е проведена цялата административно- наказателна процедура по ангражиране на административна отговорност, повдигане на административно обвинение и налагане на административно наказание. В този смисъл са допуснати съществени нарушение на процесуалните правила, които водят до ограничаване и нарушаване на гарантираното от закона право на защита на нарушителя и водят до невъзможност нарушителят да разбере в точно какво

административно нарушение е обвинен.

Съгласно чл. 42 и 57 ЗАНН сред задължителните реквизити на АУАН и НП са 1. описание на фактическите признаци на нарушението; 2. посочване на нарушените правни норми, а конкретно за НП (като властнически санкционен акт) и на санкционната норма, въз основа на която се налага наказанието. В същото време е безспорно, както в теорията, така и в съдебната практика, че АУАН е акта в административно-наказателното производство, аналогичен на обвинителния акт в наказателния процес, който определя предмета на доказване по делото. АУАН очертава нарушението, с неговите съставомерни фактически признаци от обективна и субективна страна, връзката между инкриминираното деяние и лицето, сочено като нарушител и надлежната правна квалификация. Срещу тези факти и право нарушителят следва да се брани, като гарантирането в максимална степен на правото му на защита изисква той да бъде запознат с тях още от началото на административно-наказателен процес, т.е. от момента на съставяне и предявяване на АУАН (по аргумент от чл. 42, т.4 и т.5 ЗАНН, вр. чл. 40, ал.1 ЗАНН, вр. чл. 43, ал.1). В този смисъл са и задължителните указания на имащото базисно значение за наказателния процес Тълкувателно решение № 2 от 07.10.2002 г. по н. д. № 2/2002 г., ОСНК на ВКС, в което е прието, че сред задължителното съдържание на обвинителния акт е пълното, точно и ясно посочване на всички съставомерни фактически обстоятелства и на правната квалификация. Пороците при словесната или юридическа формулировка, водещи до неяснота в описанието на фактическите и/или правните рамки на повдигнатото обвинение са винаги съществени и непоправимо накърняват правото на защита на наказаното лице. Доколкото с АУАН реално се повдига и предявява административното обвинение, гореизложените стандарти от практиката на ОСНК на ВКС, следва на основание 84 ЗАНН да бъдат съотнесени и към неговото съдържание. Наказателното постановление от своя страна е властническият правораздавателен акт, издаден от компетентен орган, с който дееца бива санкциониран за извършеното административно нарушение. То се явява аналога в административно наказателния процес на присъдата от общото наказателно производство. От тази му същност следва, че към неговата форма и съдържание следва да се поставят същите завишени изисквания, както към АУАН. В този изричен смисъл са и задължителните разрешения на основополагащото ППВС 1/1953, съгласно което всеки

правораздавателен акт, с който се ангажира отговорността на даден правен субект следва задължително да съдържа пълно, точно и ясно изложение на всички съставомерни фактически положения, които се приемат за установени, както и приложимите към тях правни норми. Този минимум от правнорелевантна за наказания субект информация следва да се съдържа в самия правораздавателен акт, а не да се извлича от доказателствата по делото. От всичко гореизложено следва, че АУАН и НП ще отговарят на изискванията за съдържание по смисъла на чл. 42, т.4 и 57, т.5 ЗАНН ако в тях са надлежно описани по един небудещ никакво съмнение, както за дееца, така и за съда начин всички съставомерни признаци на съставомерните фактически признаци, които да позволят обоснована преценка извършено ли е административно нарушение или не. Тези трайно установени принципни положения в практиката бяха препотвърдени с имащото базисно значение ТР № 8 от 16/09/2021 на ВАС по тълкувателно дело № 1/2020, с което се прие, че районният съд има възможност да преквалифицира извършеното, като приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, но само ако в АУАН и НП надлежно са посочени всички съставомерни факти. Нито едно от тези съставомерни обстоятелства не е намерило отражение в АУАН и НП, като липсата им поставя дееца в положение да гадае кои са съставомерните фактически положения, въз основа на които вече е наказан; съдът пред необходимостта, за да провери съставомерността на деянието едва на етап съдебно следствие да извлича от доказателствата по делото факти, които до този момент не са въведени по надлежния ред в обхвата на административното обвинение. В случая констатираните пороци при описания на нарушението в АУАН и НП няма как да бъдат санирани на етап съдебно следствие, доколкото се касае не само за доказателствен дефицит, а за ненадлежно предявено административно обвинение, което накърнява правото на защита на наказания субект, като този порок не е от естество да бъде отстранен чрез събиране на допълнителни доказателства. Следва да се отбележи също така и че съгласно задължителната тълкувателна практика на стария върховен съд и на ВКС, всяко установяване за първи път на етап съдебно следствие на съставомерен факт, който до този момент не е предявен на дееца по надлежния процесуален ред, по своята правна същност представлява съществено изменение на обстоятелствената част на повдигнатото обвинение. Така изрично Тълкувателно решение № 57 от

4.XII.1984 г. по н. д. № 13/84 г., ОСНК на ВС, Тълкувателно решение № 61 от 13.XII.1977 г. по н. д. № 60/77 г., ОСНК на ВС. В същото време съгласно изричния текст на разпоредбата на чл. 287 НПК отговорността на дееца може да се ангажира в условията на съществено изменение на обстоятелствената част, само ако е предприето надлежно изменение на обвинението по смисъла на този член. Съгласно трайната съдебна практика обаче, изменение на обвинението е недопустимо пред въззивната и касационната инстанция, а доколкото производството по реда на чл. 63 от ЗАНН има характер на въззивно такова, то института на изменение на обвинението не може да намери приложение при оспорване на наказателни постановления пред съда, тоест съдът не може за първи път да установи нови съставомерни фактически положения и да реализира отговорността на дееца въз основа на тях, щом те не са предявени до този момент на нарушителя по надлежния процесуален ред. Така изрично Решение № 250 от 23.06.2015 г. по н. д. № 657 / 2015 г. на Върховен касационен съд, Решение № 405 от 16.02.2015 г. по нак. д. № 1299/2014 г. на Върховен касационен съд, От всичко гореизложено следва, че за съда не съществува възможност да потвърди НП въз основа на нови съставомерни фактически положения, които са разкрити или доуточнени за първи път на етап съдебно следствие и които не са надлежно предявени на дееца с АУАН и НП. Тези принципни положения са устойчиво залегнали в трайната практика на Административен съд Пловдив и бяха препотвърдени със задължителните указания на ТР № 8 от 16/09/2021 на ВАС по тълкувателно дело № 1/2020. Да се процедира по обратен начин означава деецът да бъде поставен в положение да разбере кои са съставомерните фактически положения, за които се наказва, едва от акта на въззивната инстанция, след като наказанието вече реално му е наложено, което е изцяло несъвместимо с правото му на защита, поради което НП следва да се отмени и на това самостоятелно основание.

Настоящият случай е точно такъв. Неправилно в наказателното постановление е приложена материалната норма на чл.86 ал.1 т.2 и т.3 и чл.86 ал.2 вр. чл.82 ал.1 вр. чл.25 ал.1 и ал.2 и чл.25 ал.6 т.1 от ЗДДФЛ, вместо правилната такава по чл.80а ал.1 пред.1-во вр. чл.50 ал.1 т.5 б. „Г“ от ЗДДФЛ.

Съществува пълно несъответствие с фактическото описание на нарушение и това посочено като нарушена материална и санкционна норма. С налагането на различна от предвидената в закона санкция, не е спазен принципът на

законоустановеност на наказанието, т.е. да е наложена санкция в рамките на пределите в закона, предвидени за конкретното нарушение. Грешката при очертаването на приложимата санкционна норма и точното ѝ прилагане, само по себе си, представлява порок в дейността на наказващия орган, като на практика правят волята му неразбираема относно за какво деяние се наказва жалбоподателят и на какво правно основание му се налага санкцията. Обстоятелството, че три месеца след издаване на наказателното постановление, е издадено постановление за тълкуване не санира допуснатото съществено нарушение на процесуалните правила. Допуснатите пороци в АУАН и НП при описание на изпълнителното деяние на нарушението и при очертаване на неговия предмет поставят съда в невъзможност да провери: налице ли е идентитет между деянието, за което деецът е наказан с НП и това, за което му е повдигнато административно обвинение с АУАН; налице ли е идентитет между деянието, за което е наказан дееца и това, което се установява от доказателствата по делото; не е ли нарушен принципа не бис ин идем, забраняващ наказването на дееца два пъти за едно и също нещо; верността на фактическите изводи на наказващия орган, доколкото в процеса на доказване (при липса на яснота на коя дата се твърди да е извършено деянието) се внася прекалено голяма неяснота и неопределеност, изключващи несъмнеността на фактическите изводи, а както е ноторно известно по аргумент от чл. 303, ал.1 НПК, вр, чл. 84 ЗАНН административно наказателната отговорност не може да почива върху предположения. В този смисъл констатираните пороци при описание на съставомерните фактически положение и приложимите правни норми не само ограничават правото на защита на наказаното лице, доколкото същото е принудено да гадае за деяние с какви точно фактически и правни параметри е наказано, но и съществено затруднява до степен на невъзможност контролните правомощия на съда по преценка за законосъобразност на НП, което се явява безусловно основание за неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 63, ал.3 ЗАНН право на разноски има жалбоподателят. Същият не е доказал такива да са сторени, не са поискани и не следва да се присъждат.

Мотивиран от изложеното, и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН, Районен съд- Пловдив

РЕШИ:

ОТМЕНЯ наказателно постановление № 632857- F 635316/ 20.04.2022г. на Директора на Дирекция „Обслужване“ при ТД на НАП- Пловдив, с което на В. В. В., ЕГН: *****, адрес:, е наложено административно наказание „глоба“, в размер на 7116.00 лева, за извършено нарушение по чл.86 ал.1 т.2 и т.3 и чл.86 ал.2 вр. чл.82 ал.1 вр. чл.25 ал.1 и ал.2 и чл.25 ал.6 т.1 от ЗДДС, като незаконосъобразно.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му пред Административен съд гр.Пловдив, по реда на АПК.

Съдия при Районен съд – Пловдив: _____